

HARLEQUIN®

King

YVONNE LINDSAY

TROTSLIK ARMUKE
JA
HALASTAMATU
MILJONÄR

024
JUUNI

Yvonne Lindsay
Defiant Mistress, Ruthless Millionaire
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vilil või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Elle Raiend

© 2009 by Dolce Vita Trust
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B06210410
ISBN 978-9949-12-926-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

“See ei meeldi mulle eriti, Irene.”

Samal hetkel teadis Callie, et poleks pidanud seda ütleva. Irene'i ilme muutus vaid veidi. See muutus oli vaevumärgatav, ent sellest piisas taipamaks, et ülemus on pahane, ja tavaliselt sundis see enamikku Palmer Enterprise'i töötajaist tõttama lähimasse peidupaika. “Miks, Callie?”

“Noh,” kõhkles Callie sõnu otsides. “On see üldse seaduslik? Ta tahab, et ma kirjutaksin alla ju konfidentsiaalsele leppele.”

“Kas sa pead selle pärast muretsema?” uuris Irene. “Sa oled meie jaoks *väärtuslik* töötaja ja tead, et probleemide korral me hoolitseme sinu eest.”

Eakas naine rõhutas sõna *väärtuslik* ja Callie tundis kõhedust. Ta oli Palmeritele – eriti Irene Palmerile – kõige eest tänu võlgu. Ilma Irene'ita ei oleks tal midagi – ei haridust, tööd, elukohta ega isegi mitte neid kalleid kingi.

“Sa tead, et need tööd on meile kasulikud,” katkestas Irene'i hääl Callie mõtted.

“Mida sa silmas pead?”

Callie vaatas oma ülemust ja mentorit, esimest täiskasvanut, kes oli andnud talle lootust tulevikule. Naist, kes oli pannud teda uskuma, et ta suudab oma elus

midagi korda saata ega vaju narkootikumide ja kuri-tegevuse mülkasse.

Keegi polnud talle aga öelnud, et võlg tuleb tagasi maksta. Pärast kahtteist aastat oli Callie sunnitud endalt küsima, millal see ükskord lõpeb?

“Mõistagi oleks mul igal muul ajal sind oma assistendina siin vaja, aga Guildara aukonsuli ametikoht kuulutatakse välja jõululaupäeva õhtul. Sinna on vist ainult üheksa nädalat?”

Callie noogutas, pilk Irene'i näol.

“Kas sa siis ei mõista, Callie, et see on ideaalne võimalus? Kõik teavad, et sa oled minu assistent ja terve Uus-Meremaa teab, et Bruce'i ametisse nimetamine on vaid aja küsimus. Ja kuigi sa oled mulle lojaalne, pead sa otsima endale uue töökoha, kui me Bruce'iga Guildarasse kolime.”

Callie ahmis õhku ja Irene lõi selle peale graatsiliselt oma täiuslikult hoolitsetud käega.

“Ma tean, et sa lootsid saada uue arendusmeeskonna juhiks, aga kui me ei leia Tremonti nuhki ega tee juba eos lõppu tema kavatsustele meie firmat pidevalt õõnestada, ei tulegi mingit arendusmeeskonda, mida sa juhtida saaksid, kuna paari aasta pärast ei oleks ka Palmer Enterprise'i.” Irene nõjatus ettepoole, silmis pisarad läikimas. “Ma teen kõik, et Palmer Enterprise'i kaitsta ja sina aitad mind. See on ideaalne võimalus näidata, et sa otsid uut töökohta.”

Calliel hakkas halb. Ta teadis, et Josh Tremonti tegevus oli Palmerite firmale negatiivselt mõjunud, aga kas tõesti nii palju, et seda saaks paari aastaga hävitada? Olukord oli hullem, kui ta oli arvanud.

Paratamatus vajus Callie õlgadele nagu mingi fataalne pimedus.

“Nii et ma pean minema sinna ja tema järel nuhkima?” Ta üritas jääda rahulikuks.

“Mina küll midagi säärast ei soovita.” Irene pilgutas silmi, tõrjumaks hetkelise nõrkuse jälgi, ja naeratas ning ta siledale näole tekkisid kerged kortsukesed.

Teda vaadates poleks keegi uskunud, et ta on kuuekümne viie aastane. Irene oli elegantselt, ajatult ilus, ehkki ta mõjus veidi kõrgina. Talle pääsesid lähedale vaid vähesed. Callie oli üks neist valitutest.

“Muidugi mitte.”

Callie naeratuses puudus lõbusus. Irene ei laskuks iialgi nii madalale, et sellise asja välja ütleks, ent vihje oli selge.

“Kullake, sa ju tead, kui tänulik ma olen,” lisis Irene, kallutades oma stiilses soengus pead. “Põhimõtteliselt töötaksid sa ikka meie juures, lihtsalt... teistmoodi. Sa tead, et ma ei kaldu üldiselt dramaatilisusele, aga praegu oled sina meie ainuke lootus.”

Callie ajas end ootamatut närvilist energiasööstu tundes püsti ning hakkas vaibal edasi-tagasi sammuma.

“Me ju ei tea, kas ta mulle üldse tööd pakub,” pahvatas ta. “Ta palus mind vaid lõunale.”

Irene'i kulmude vahele tekkis väike korts. “Ära ole naiivne, Callie. Ma õpetasin sind targemaks. Loomulikult pakub ta sulle tööd. Nii ta tegutsebki. Kõik tipp-tegijad, kes on meilt üle löödud, on eelnevalt lõunale kutsutud. Ta ei varja oma kavatsusi.”

“Kas ta tõesti arvab, et pruugib tal vaid sõrmega viibata, ja kõik jooksevad kohe tema käsku täitma?” päris Callie jõuetu vihaga.

“Üldjuhul see nii ongi, kullake,” tähendas Irene Palmer külmalt ja nõjatus oma tooli seljatoele, ent rahulik ilme ei reetnud tema mõtteid.

“Mina mitte.”

“Seda veenvam see on. Ma ei pea ju sulle selgitama, kui keeruline on praegu turu olukord. Töökohti jääb aina vähemaks. Ja kuna sinu ametikoht on kadumas... Keegi ei süüdistaks sind jalgalaskmises. Pealegi ei saa sa ju eitada, et Tremont on omal moel külgetõmbav.”

Callie vajus Irene'i laua ette nahast tugitoolile ja ohkas. Külgetõmbav. Tema teada oli Josh Tremont ääretult võluv, ent see ei tähendanud, et ta tahaks mehe juures töötada.

“Aga kui ta pärast minuga kohtumist ei tahagi mind?”

Irene naeris ja see meenutas tuule sahinat sügises-

tes mahalangenud lehtedes. “Oh, Callie, sa alahindad ennast. Ta tahab sind kindlasti.”

Miski Irene'i hääles sundis Calliet kangestuma. Kui kaugele ta nende arvates nuhkimisega minema peab?

Veelgi enam, kui kaugele ta ise oli valmis Palmerite ja enda tuleviku nimel minema?

Kaks päeva hiljem pigistas Callie oma luksusliku luukpäraga auto rooli ja oigas masendusest. Elegantne must Maserati libises restorani parkla viimasele vabale parkimiskohale. Nüüd peab ta minema uut kohta otsima mitme kvartali kauguselt ja jääb kokkusaamisele hiljaks.

Callie vihkas hilinemist rohkem kui selle kohtumise põhjust.

Kõht tõmbus krampi, kui talle meenus, millega ta nõustunud oli. Irene oli soovitanud alguses tagasihoidlikum olla, muidu võib Tremont ümber mõelda. See pole probleem. Calliel puudus selle mehe suhtes igasugune lugupidamine. Ta lootis vaid, et kui too teeb pakkumise, suudab ta jaatavalt vastata, ehkki kogu tema olemus kisendas vastupidist.

Callie tuletas endale taas meelde Irene'i ootusi ja põhjusi, miks ta sellega oli nõustunud, ent see ei leevendanud vähehaaval kasvavat viha tema sees.

Ta õhutas seda viha, meenutades Josh Tremonti salakavalaid võtteid Palmer Enterprise'i õõnestami-

seks. Viimase viie aastaga oli mees üle löönud mitu nende tipptegijat ja läinud koguni nii kaugemale, et proovis välja osta nende töölepingute piiravaid klausleid. Kui see ei olnud kahe viimase ülevõetud töötajaga läbi läinud, oli ta neile lihtsalt aastase ooteperioodi eest maksnud – töötajad olid näiliselt puhkusel ja tema ootas kannatlikult kuude möödumist, olles veendunud, et Palmerid kannatavad tipptegijate kaotuse tagajärjel majanduslikku kahju.

Nüüd oli Tremont sihikule võtnud Callie.

Selleks ajaks, kui Callie kolm kvartalit eemal tasuta parkla leidis, põles ta sisemuses leek, mis sarnanes tema juuste punaka värvusega. Ta kõndis enesekindlalt sihtkoha poole, tegemata välja ehitusplatsilt kostvatest viledest ja hõigetest.

Ta oli meelega pannud selga tagasihoidlikud riided, šokolaadipruunid sirgelõikelised püksid ning kollasepruuni-valgekirju pikkade varrukatega pluusi. Need olid muidugi maksnud rohkem, kui ta iial oleks lootnud nädalas teenida, rääkimata riiete kulutatavast summast. Tema jaoks olid need ükskõiksuse väljendajad, kindlasti mitte säärased rõivad, mida kannaks inimene, kes kavatseb Tremonti-sugusele mehele muljet avaldada. Callie mõtles muiates, kui selgelt need tema suhtumist väljendavad.

Ta ei olnud kuni hommikuni kindel, kuidas töövestlusel käituda, ent riideid valides oli ta saavutanud ene-

sega kompromissi. Ta ei tahtnud jätta liiga innukat muljet, mis polnud sugugi keeruline, aga ta ei tahtnud olla ka liiga tõrjuv. Midagi nende kahe vahepealset sobiks hästi, ja kui ta tundubki veidi jultunud, ega siis mees töopakumist enam tagasi ei võta. Tremont ei olnud selline.

Callie juuksed olid Aucklandi tavapäraselt niiskes kevadises õhus hakanud krussi tõmbuma. Salgud, mis ta oli hobusesabast välja tõmmanud, kiskusid flirtivalt lokki. Sellist muljet ta küll jätta ei tahtnud, ent teha polnud muud, kui korraks tualetist läbi hüpata ja sirgendajat kasutada.

Viimaks jõudis ta restorani sissepääsu kohal kõrguva rohelisest presendist varikatuse alla. See oli üks Aucklandi vanemaid ja peenemaid söögikohti, ning ega Callie Josh Tremontilt vähemat oodanudki. Selline mees nõudis alati parimat ja oli valmis selle eest maksma. Callie mõtles, et ta peaks vist meelitatud olema, et mees oli teda üldse kohtumisele kutsunud. Ilmselt pidas Tremont teda Palmerite ettevõtte jaoks piisavalt oluliseks ning oletas, et tema lahkumine tekitab tavapärasest rohkem kahju.

Callie seisatas restorani fuajee uksel. Ta nägi pooleeritud klaasukse peegeldust ja leidis, et kui tõrksad salgud ning kiirkõnnist veidi higine nina ja õhetavad põsed välja arvata, on tema välimus korras. Ta tõmbas sügavalt hinge ja võttis kitsa Vuittoni nahkmapi kaenla alla.

Fuajees oli ootamatult hämar ning Callie oli sunnitud päikesepillid pealaele lükkama. Seejärel otsis ta söögisaalist pilguga Tremonti.

“Kas saan teid aidata, proua?”

Callie sundis end administraatori kõrki hoiakut nähes tõsiseks. Ta mõtles, kas mees oleks sama viisakas, kui teaks, et kaksteist aastat tagasi käis Callie regulaarselt selle ja teiste sarnaste restoraniköökidest prügikastidest söömas. Ent sellistes kohtades oli tähtis väline mulje ja Callie teadis selle tähtsust. Enne vastamist manas ta näole upsakalt rahuliku ilme.

“Mul on kohtumine härra Tremontiga.”

“Ah jaa, teie olete siis preili Lee. Palun, siia poole. Härra Tremont juba ootab.”

Vihje, et ta jäi hiljaks ja härra Tremont ei ole harjunud ootama, oli mehe põlglikust pilgust selgelt näha. Callie läks sirgeselgse administraatori kannul rahvast täis söögisaali ning edasi selle kaugemas otsas asuva privaatse nurgakese poole. Ta võitles sooviga mehele selja taga keelt näidata. Ent kahekümne kaheksa aastana teadis ta, et pahandusi kaela tuua võivatele soovidele on targem mitte järele anda.

“Preili Lee, söör.”

Callie oli näinud Josh Tremonti pilte nii seltskonnakuu ka majandusajakirjades, ent ta ei olnud valmis nii elektrisinisteks silmadeks, kui mees oma elektrooniliselt märkmikult võimuka pilgu tõstis. Nüüd mõistis